

dnech. K poslední okolnosti lze přihlížeti jen jako k nezpůsobilosti k ujednané práci a byla o ní již řeč. Ostatní vytýkané okolnosti nemohou založiti důvod k okamžitému propuštění žalobce, neboť jsou to skutečnosti, které musil dovolatel již dříve než za šest měsíců seznati a kromě toho nelze je ani podřaditi pod pojem trvalého zanedbávání převzatých povinností, neboť trvalé zanedbávání převzatých povinností musí se jeviti ve vůli zaměstnance nekonati ujednané práce, ne však v pouhé liknavosti a v pohodlnosti, kterou by snad bylo lze odstraniti náležitým napomenutím. Ježto okamžité propuštění žalobce se stalo bezdůvodně, přísluší žalobci požadovaný plat za lhůtu výpovědní (§ 31 zák. o obch. pom., pokud se týče § 84 živn. ř.) a nepochybil proto odvolací soud, vyhověv žalobě.

Čís. 12922.

Nejde o slib darovací, nýbrž o slib tvořící součást námezdní smlouvy, slíbila-li zaměstnavatelka zaměstnankyni, zůstane-li ve službě, při provdání krávu, zařízení s peřinami a, že jí vystrojí svatbu.

Nemá-li zaměstnankyně, provdávši se již, zájmu na tom, by jí bylo plněno in natura, jest oprávněno její žádání peněžitého plnění místo vystrojení svatební hostiny a slibu zařízení s peřinami.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, Rv II 46/32.)

Žalobkyně byla po leta zaměstnána u žalované jako služka s měsíčním platem 180 Kč. Služební poměr byl rok od roku prodlužován, při čemž žalovaná slibovala žalobkyni, že, zůstane-li u ní ve službě, jí dá zařízení s peřinami, krávu a že jí vystrojí svatbu. Žalovaná vyplatila žalobkyni při jejím sňatku hotově 1250 Kč a dala jí 2 q žita v ceně 200 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované zaplacení dalších 3000 Kč vzhledem k onomu slibu žalované. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* žalobu zamítl, maje za to, že šlo o slib darovací, jenž pro nedostatek formy notářského spisu byl neplatný. *O d v o l a c í s o u d* napadený rozsudek potvrdil. *D ů v o d y*: Nelze sice sdíleti názor prvního soudu, že šlo o ryzí darovací slib, jež by bylo posuzovati podle § 943 obč. zák. Vzhledem k přednesu žalobkyně, že jí žalovaná, počínajíc rokem 1925 vždy při obnovení služební smlouvy i při jiných příležitostech slibovala, by jí přiměla k setrvání ve službě, že jí, až se bude vdávati, dá, zůstane-li, zařízení s peřinami a krávu a že jí vystrojí svatební hostinu, — jest míti spíše za to, že tuto přípověď a úmluvu nelze posuzovati podle předpisů o smlouvě darovací, nýbrž podle předpisů o smlouvě služební. Přes to bylo žalobu zamítnouti, ježto žalobní žádost o zaplacení *p e n ě ž i t é* částky není právně odůvodněna skutkovým přednesem žalobním. Mělo býti především žalováno o dodání krávy a o zařízení s peřinami, a k žádosti o zaplacení peněžité hodnoty příslibených předmětů měl býti vzat zřetel jen jako k žádosti eventuální.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu *p r v é s t o l i c e*, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud správně seznal, že slib žalované, ač-li se stal, že dá žalobkyni, zůstane-li u žalované ve službě, při provdání krávu, zařízení s peřinami a že jí vystrojí svatební hostinu, není slibem darovacím, nýbrž slibem tvořícím součást námezdní smlouvy, a správně uznal, že nedostatek formy notářského spisu není, jak za to měl soud první stolice, uplatňování onoho slibu na závadu. Nelze však souhlasiti s odvolacím soudem, když, potvrdiv rozsudek prvního soudu, zamítl žalobu z důvodu, že je žádáno peněžité plnění, kdežto oprávněno by bylo jen žádání o plnění in natura. Co se toho týče, poukázati jest k tomu, že na slíbené plnění již částečně v penězích bylo plněno a že žádán je jen doplatek, který in natura dobře není myslitelný. Mimo to žalobkyně, provdávši se, zajisté nemá již zájmu na tom, aby jí vystrojena byla ještě nyní svatební hostina, a, protože si nepochybně zařízení nutné pro domácnost již opatřila, nemá také zájmu, aby jí slíbené zařízení a peřiny byly in natura plněny (§ 919 obč. zák.). Žádání peněžitého plnění je, pokud jde o vystrojení svatební hostiny a o slib zařízení s peřinami, oprávněno. Zbývá toliko kráva, ale tu stanovisko odvolacího soudu o plnění in natura naráží na to, že jde o zbytek již částečně v penězích splněného závazku. Nad to nebyly v první, ani v druhé stolici vzneseny námitky proti způsobu plnění, který je žalobkyní požadován, a, hledíc k ustanovení § 462 c. ř. s., nebylo na odvolacím soudu, by se oprávněností požadovaného způsobu plnění zabýval. Z uvedeného vyplývá, že důvod, pro který odvolací soud žalobní žádání zamítl, neobstojí. Leč rozhodnouti ve věci nelze. Již odvolací soud v napadeném rozsudku uvedl, že řízení není úplné, protože pro zjištění, zdali slib žalobkyní tvrzený — a to zejména v tom rozsahu, jak žalobkyně uvádí — se stal, potřebné důkazy, najmě důkaz výsledkem stran nebyly provedeny. Pro případ, že by bylo zjištěno, že žalovaná žalobkyni to, co tato tvrdí, nebo něco z toho slíbila, bylo by jednati i o tom (§§ 182, 432 c. ř. s.), jaké zařízení, s jakými peřinami a jaká svatební hostina byla slíbena, po případě se rozuměla, aby tak byl zjednán podklad pro ocenění hodnoty slíbeného plnění a pro případný posudek znalce o tom. Z uvedených důvodů bylo se po rozumu § 510 c. ř. s. usnésti, jak se stalo.

Čís. 12923.

Pozemková reforma.

Ustanovení § 2 (4) malého přidělového zákona ze dne 27. května 1931, čís. 93 sb. z. a n., podle něhož svolení Státního pozemkového úřadu není třeba, jde-li o zcizení s rodičů na potomky a jejich manžely, nepůsobí zpět.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, Rv II 166/32.)

Žalobci domáhali se proti žalované, by bylo zjištěno, že jim přísluší vlastnictví k polovině přidělového pozemku, a by žalovaná byla uznána povinnou podepsati žalobcům vkladní listinu ohledně oné poloviny po-